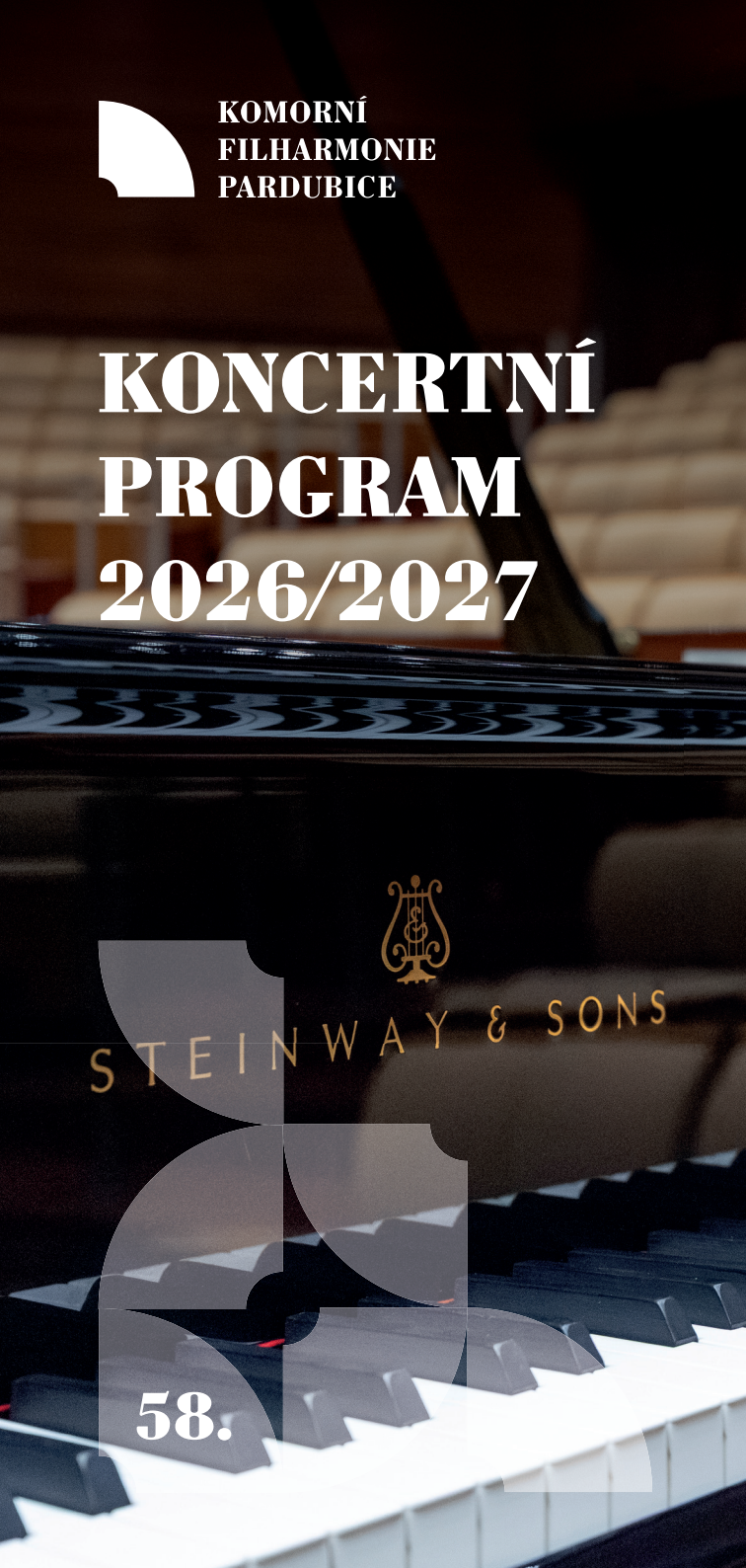
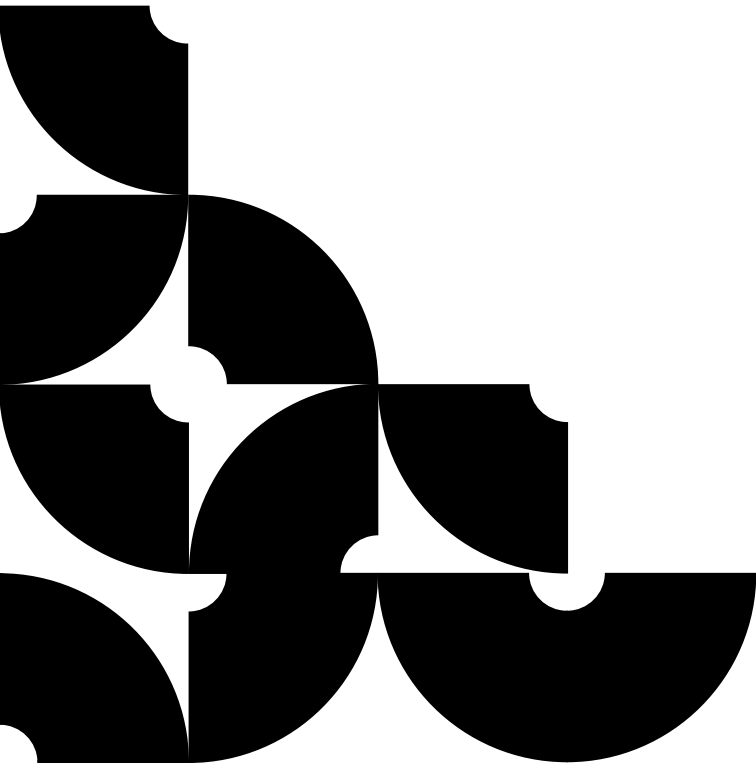
KOMORNÍ
FILHARMONIE
PARDUBICE

KONCERTNÍ PROGRAM 2026/2027

58.

ŠŤASTNÉ NÁVRATY

RICHARD STRAUSS
Serenáda Es dur, op. 7 (10´)

BOHUSLAV MARTINŮ
Koncertantní suita pro housle a orchestr H. 276 II. (23´)
Nakladatel: Schott Music GmbH & Co. KG

1. *Toccata (Allegro un poco moderato)*
2. *Aria (Andantino)*
3. *Scherzo (Allegretto scherzando)*
4. *Rondo (Poco allegro)*

přestávka

VÍT ZOUHAR
Ritorni (12´)

1. *Allegro*
2. *Adagio*
3. *Presto*

IGOR STRAVINSKIJ
Pulcinella, suita (24´)

1. *Sinfonia*
2. *Serenata*
3. *Scherzino*
4. *Tarantella*
5. *Toccata*
6. *Gavotta*
7. *Vivo*
8. *Minuetto – Finale*

NIKLAS LIEPE HOUSLE
KOMORNÍ FILHARMONIE PARDUBICE
DIRIGENT **JOSEPH BASTIAN**

Pondělí 23/11 2026 v 19.00 hodin
Středa 25/11 2026 v 19.00 hodin

SUKOVA SÍŇ DOMU HUDBY V PARDUBICÍCH

Introdukce s umělci
Středa v 18.00 hodin, Malý sál Domu hudby

Serenáda Es dur pro dechové nástroje, op. 7 patří k nejranějším skladbám **Richarda Strausse** (1864–1949). Vznikla roku 1881, kdy bylo autorovi pouhých sedmnáct let, a překvapuje citlivou prací s barvou jednotlivých nástrojů. Strauss vyrůstal v hudebním prostředí, které mělo k dechovým nástrojům velmi blízko. Jeho otec Franz Strauss působil v orchestru mnichovské dvorní opery a patřil k nejuznávanějším hornistům své doby. Mladý skladatel tak měl od dětství možnost důkladně poznat zvukové možnosti dechových nástrojů i jejich uplatnění v orchestru. Tato zkušenost se v Serenádě zřetelně odráží: instrumentace působí přirozeně, nástroje jsou využity s velkou jistotou i smyslem pro jejich charakteristickou barvu; dělí se o melodické linie, spojují se do jemných dialogů a vytvářejí pestrou, přesto průzračnou zvukovou strukturu. Straussův otec neměl pochopení pro moderní výstřelky Franze Liszta a Richarda Wagnera, Richard mu proto složil dílo naplněné Mozartem, Schubertem a Schumannem. A když se odehrála drážďanská premiéra roku 1882, byl z toho první větší úspěch vycházející skladatelské hvězdy – publikum potvrdilo, že se rádo vrací ke klasice a do rané romantiky.

V původním obsazení serenády pro 13 dechových nástrojů je uveden kontrafagot, který však může být obsazen kontrabasem. V této podobě se Straussova skladba přibližuje Mozartově Serenádě B dur č. 10 KV 361 s podtitulem „Grand Partita" (pro 12 dechových nástrojů a kontrabas). Modifikovaná sonátová forma jednovětá kompozice taktéž odkazuje na mozartovské kořeny.

Za vznikem *Koncertantní suity pro housle a orchestr H 276 II* **Bohuslava Martinů** (1890–1959) stojí neobvykle dlouhé období. Martinů uměl psát svižně a dodržoval termíny objednavatelů, nedokázal ovšem krotit lidský faktor a válečné události. Onen lidský faktor ztělesňoval světově renomovaný houslový virtuos Samuel Dushkin, jenž měl svou vlastní představu o novém díle a každou chvíli musel někam odjet za koncertními povinnostmi. Dushkin, blízký spolupracovník Igora Stravinského, detailně cizeloval svůj part; když bylo dílo vydáno, obsahovalo poznámku, že houslové sólo bylo zpracováno S. Dushkinem. Takovému zaměření díla odpovídal odlehčený neobarokní půdorys, který dával zcela vyniknout skvělému umělci (každou ze čtyř částí suverénně ovládá houslista, vždyť i druhá věta – Aria – odkazuje na exhibici primadon 18. století). Martinů, který se během amerického období vypracoval v prvotřídního symfonika, však v definitivní

verzi vyvážil sólový part neobvykle silně obsazeným orchestrem (partitura požaduje 4 horny, 3 pozouny, tubu a zvětšenou sekci bicích). Suita začala vznikat v Paříži v letech 1938 a 1939, další práce pokračovala až po úspěšném úprku manželů Bohuslava a Charlotty Martinů z válkou zachvácené Evropy, v New Yorku roku 1941. Newyorská premiéra klavírní verze zazněla v dubnu 1943. Martinů dílo dále promýšlel, rozšiřoval a instrumentaci dokončil až roku 1945. Premiéry druhé verze se v prosinci 1945 ujal Symfonický orchestr v St. Louis, houslové sólo opět hrál Samuel Dushkin. Zvládnout technicky mimořádně obtížný sólový part dodnes představuje pro houslisty natolik náročný úkol, že Koncertantní suita zůstává stranou jejich pozornosti.

Vít Zouhar (1966) pochází z hudební rodiny, jeho matka Věra byla klavíristka a otec Zdeněk proslul vedle své skladatelské a sbormistrovské činnosti jako propagátor díla Bohuslava Martinů (mimo jiné dirigoval světovou premiéru kantáty Otvírání studánek v Poličce v lednu roku 1956). Prof. MgA. et Mgr. Vít Zouhar, Ph.D., ctí své brněnské kořeny a zároveň působí na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, v letech 2010–2025 zastával funkci prorektora. Jako editor se věnuje vydávání díla Bohuslava Martinů, jako vysokoškolský učitel rozvíjí velmi úspěšný projekt pro děti „Slyšet jinak" a jako skladatel tíhne k postmodernímu mísení stylů, aby neztratil kontakt s publikem. O skladbě *Ritorni* napsal: „Skladba *Ritorni* je trojitým návratem. Vracím se v ní ke gestům italské hudby 18. století, k minimalismu i ke svým operám. Krajní věty jsou spojeny se scénami z opery *Torso* (2003) a prostřední se váže na jednu ze scén z opery *Noci Dnem* (2005). Nejedná se přitom o prosté odkazy na lamenta či laudatia původních oper, nýbrž o to, jak se tato hudba chová v jiném kontextu. Vracím se a přesazuji, nezávisle na tom, co dříve hudba znamenala a čím byla. A tím mířím dál. Pohyb, který návraty zesilují. Proto jsem skladbu nazval *Ritorni*, tedy Návraty." Skladba vznikla v roce 2006 na objednávku festivalu Mladé pódium pro pardubický soubor Barocco sempre giovane. O dva roky později vznikla verze pro smyčcové kvarteto a Damian Quartet ji poprvé provedl na festivalu Opera Schrattenbach na podzim 2008. Revidovanou verzi pro smyčcový orchestr poprvé uvedla v roce 2010 Filharmonie Hradec Králové. Ve verzi pro smyčcový orchestr a cembalo skladbu *Ritorni* premiérovala Moravská filharmonie Olomouc na festivalu MusicOlomouc v roce 2013. V Pardubicích zazní úprava bez cembala.

Sergej Ďagilev, zakladatel proslulého baletního souboru Ballets Russes, měl výjimečný „čich" na talentované spolupracovníky. Často se s nimi hádal, ne vždy byl výsledek podle jeho představ, téměř pokaždé však zůstávaly Ďagilevovy premiéry dlouho v paměti a inspirovaly další umělce. Spolupráce s **Igorem Stravinským** (1882–1971) patřila k nejproduktivnějším a k nejpřátelštějším, již balet *Pták Ohnivák* (1910) uhranul jak tanečníky, tak publikum. A *Svěcení jara* (1913) způsobilo umělecký šok v předvečer 1. světové války. Stravinskij se podílel na definitivním tvaru chystané produkce, ovšem po skončení války Ďagilev změnil strategii vůči již světově uznávanému skladateli, který neměl nouzi o lákavé zakázky. Ďagilev vybral příběh o Pulcinellovi z okruhu commedia dell'arte, sám již shromáždil řadu manuskriptů z tvorby Giovanniho Battisty Pergolesiho (1710–1736), zajistil si Pabla Picassa coby scénografa a předložil Stravinskému ke zvážení projekt o jednoaktovém baletu s neobarokními tanečními a vokálními vstupy. Byl podzim 1919, premiéra byla naplánována na květen 1920 a „Velký Igor" neodolal lukrativní nabídce. Atraktivní návraty do 18. století měli za sebou již kupříkladu Richard Strauss, Maurice Ravel, Sergej Prokofjev, ale Stravinskij ohromil mírou využití Pergolesiho hudby. Svým kritikům, kteří Stravinského osočovali ze zneužití Pergolesiho díla, vzkázal, že zatímco oni skladatele minulosti obdivují, on ho opravdu miluje. Stravinskij neváhal v Pergolesiho partituře škrtat, opakovat fráze, překrývat část, „přiostřovat" harmonie, dokomponovávat nové vnitřní hlasy, narušovat barokní motoriku nepravidelnými rytmy, komicky využít instrumentaci (např. sóla trombónu a kontrabasu). Západní klasik dostal ruský avantgardní kabát, Pulcinella se oblékl do nové, nečekaně groteskní masky, která si okamžitě získala své posluchače. Již v roce 1922 vznikla orchestrální suita *Pulcinella*, kterou Stravinskij ještě v roce 1949 revidoval.

Jiří Kopecký

NIKLAS LIEPE

Houslista Niklas Liepe je mimořádně technicky nadán a zároveň je ceněna romantická stránka jeho hry. Troufá si na nejtěžší finesy a ohromuje publikum svým zanícením, umí však zabrousit i do snových poloh. Do mezinárodního prostoru Liepeho uvedla firma Sony projektem „New Paganini". Asi dvacítka skladatelů a aranžérů upravila Paganiniho Capriccia pro orchestr v různých stylech a v žánrech tanga či foxtrotu, aniž by se dotkla originálního sólového partu. Meze klasické hudby rozšiřuje i během „Liepe & Co. Festival", který v roce 2017 založil se svým bratrem a umístil do industriálního prostoru poblíž jižního vlakového nádraží v Hannoveru. V roce 2023 spolupracoval na projektu „Elements together" se skladatelkou a držitelkou Oskara Rachel Portmanovou.

Niklas Liepe studoval na univerzitě v Hannoveru u prof. Krzysztofa Wegrzyna, v Kolíně nad Rýnem u prof. Zakhara Brona a na Akademii v Kronberku u prof. Any Chumachenco a prof. Mihaela Martina. Liepe se úspěšně zúčastnil „Classix Festival" v Braunschweigu, „Danzig Festival" v Polsku, Kocianovy houslové soutěže, soutěže Henryka Wieniawského, v roce 2017 byl laureátem prestižní „Deutscher Musikwettbewerb". Od roku 2022 působí na Hudební vysoké škole v Hamburku. Často vystupuje v Evropě a Asii (Thajsko, Tchaj-wan), jeho uměleckými partnery byli kupříkladu Gidon Kremer, Fazil Say, Christoph Eschenbach nebo Andras Schiff.

JOSEPH BASTIAN

Joseph Bastian je od roku 2023 šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Mnichovských symfoniků, zároveň zastává funkci hlavního dirigenta Orchestre Dijon Bourgogne a Asian Youth Orchestra. Mezinárodní věhlas mu přinesl „senzační debut", když na poslední chvíli zaskočil v únoru 2016 u Symfonického orchestru Bavorského rozhlasu. V témže roce získal dirigentskou cenu Neeme Järviho.

Francouzsko-švýcarský dirigent je kritikou chválen za dokonalou preciznost, klidné a suverénní vystupování. Rychle prý navazuje přátelské vztahy s orchestrálními hráči a dobrá atmosféra se pak přelévá i do publika. Přejme si, aby se pověst, která Josepha Bastiana předchází, naplnila i v případě Komorní filharmonie Pardubice. Bastian pravidelně koncertuje ve Švýcarsku, Francii a Itálii, Číně a Japonsku, v posledních letech stále častěji hostuje u německých orchestrů (např. Bamberští symfonikové, Drážďanská filharmonie, Bavorský státní orchestr, Berlínský rozhlasový orchestr). Jeho talent objevuje Skandinávie, pobaltské republiky a Jižní Amerika. Svou symfonickou zkušenost obohacuje o operní repertoár; v roce 2022 debutoval v Curychu s Haydnovou komickou operou Svět na měsíci, s úspěchem nastudoval Humperdinckovu operu *Jeníček a Mařenka* (2023) a Verdiho *Louisu Millerovou* (2025) pro Lucern. Spolupracuje také s Komorní operou v Mnichově, podílel se též na přípravě Pendereckého *Ďáblech z Loudunu* v Mnichovské státní opeře.

Bastian studoval hru na violoncello, pozoun a skladbu, postupně však zvítězil jeho dirigentský talent. Rád pěstuje historicky poučenou interpretaci s ansámbly, které využívají repliky renesančních a raně barokních nástrojů, ale také soudobou hudbu (dirigoval světové premiéry *Houslového koncertu* švédského skladatele Fredrika Högberga nebo *Koncertu pro perkuse* uzbecko-německé skladatelky Azizy Sadikové). Zajímají ho přesahy hudby k literatuře, filozofii i neurovědám.

PŘIPRAVUJEME

ADVENTNÍ ŘADA

28/11 2026

DIALOG HORNY A VARHAN

ONDŘEJ VRABEC LESNÍ ROH
MICHAELA KÁČERKOVÁ VARHANY

5/12 2026

CHRÁMOVÉ VARHANY

KAREL MARTÍNEK VARHANY

12/12 2026

ADVENTNÍ ŽESTĚ

ŽESŤOVÉ KVINTETO KFP

19/12 2026

AVE MARIA

MARKÉTA FASSATI SOPRÁN
ONDŘEJ VALENTA VARHANY

Sobota v 19.00 hodin
KOSTEL SV. BARTOLOMĚJE, PARDUBICE

U vyprodaných koncertů budou k dispozici vstupenky na stání.

PŘIPRAVUJEME

HEJ, MISTŘI!

Jean-Philippe Rameau
Les Boréades – předehra k opeře

Antonio Vivaldi
Concerto in D pro zobcovou flétnu, smyčce a continuo, RV 428

Pavel Trojan
Koncert pro zobcovou flétnu a orchestr (premiéra)

Jakub Jan Šimon Ryba
Česká mše vánoční

HELENA HOZOVÁ SOPRÁN
MARKÉTA CUKROVÁ MEZZOSOPRÁN
RAMAN HASYMAU TENOR
JIŘÍ MIROSLAV PROCHÁZKA BAS
VOKÁLNÍ SOUBOR MORE MAIORUM
KOMORNÍ FILHARMONIE PARDUBICE
JAKUB KYDLÍČEK ZOBCOVÁ FLÉTNA, SBORMISTR, DIRIGENT

Pondělí 14/12 2026 v 19.00 hodin
Úterý 15/12 2026 v 19.00 hodin
Středa 16/12 2026 v 19.00 hodin
SUKOVA SÍŇ DOMU HUDBY V PARDUBICÍCH

Introdukce s umělci
Středa v 18.00 hodin, Malý sál Domu hudby

KUPTE ZÁŽITEK POD STROMEČEK

Klasika
Plus.cz
PORTÁL
O KLASICKÉ HUDBĚ
...Váš vyladěný partner

KOMORNÍ FILHARMONIE PARDUBICE

Komorní filharmonie Pardubice děkuje za všechny finanční příspěvky Ministerstvu kultury České republiky, Pardubickému kraji, statutárnímu městu Pardubice a všem partnerům KFP, jakož i soukromým dárcům a mecenášům.

Partneři KFP

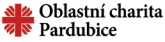

Mediální partneři KFP

KOMORNÍ FILHARMONIE PARDUBICE

DŮM HUDBY
SUKOVA TŘÍDA 1260
530 02 PARDUBICE

TEL: +420 733 725 842 PŘEDPRODEJ

podatelna@kfpar.cz
www.kfpar.cz

Zřizovatelem Komorní filharmonie je staturární město Pardubice.

Koncerty se konají také za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky a Pardubického kraje.

Pardubice

Ministerstvo kultury

PARDUBICKÝ KRAJ